

denne saa godt, at Kong Ferdinand udtalte: »Min Hustru er mere værd end ti Tusend Soldater.«

Støttende sig til denne Udtalelse er Formanden for de bulgarske Kvinders Valgretsforening, Fru Petroff, begyndt at indsamle Underskrifter paa en Adresse til Regeringen til Fordel for Kvindernes politiske Frigørelse. Hun fremhæver i densne, at den logiske Følge af Kongens Ord maa være den, at naar Kvindernes Arbejde har samme Værdi som Soldaternes, da maa de ogsaa have Krav paa de samme Borgerrettigheder som disse.

De Rettigheder, der findes i et Lands Forfatning, er Udtrykket for den folkelige Styrke, som har baaret Kravet om Rettighederne frem. Dette viser os, at det er vor Pligt at udvide og forstærke vor Forening, for at vort Krav kan blive uafviseligt.

P. I. Troelska.

(i det hollandske Kvindeblad »Proletarische Vrouw«)

Valgretsforbundets Mærker bør findes paa alle Breve.

Fra Agitationsrejse gennem Tyskland og Østrig.

Af Sarah Orth.

II.

MAN kunde paa Forhaand fristes til at formode, at denne Rejse fra By til By vilde faa et ensformigt Præg; men det var ejendommeligt at se, hvorledes hver By forstod at udforme det i de store Træk ensartede Program paa en ny og karakteristisk Maade. Saaledes havde vi i Prag Fornemmelsen af, at Modtagelsen stod i en vis Forbindelse med det Faktum, at en Kvinde nylig for første Gang var valgt til Medlem af den bøhmiske Landdag, lige saa vel som vi i Wien, hvor Autoriteterne udelukkende glimrede ved deres Fraværelse, fik et Indtryk af den berygtede § 30 og dens Indflydelse paa Kvindernes politiske Stilling — om man overhovedet kan bruge det Udtryk.

Paa Banegaarden i Prag havde vi

Kvindernes Retsstilling

ved

cand. polit. Meta Hansen.

V. Arv mellem Ægtefæller.

(sidste Artikel).

EFTER dansk Ret er Formuefællesskab det almindelige mellem Ægtefæller; d. v. s. Formuen betragtes som tilhørende dem begge i lige høj Grad. I Tilfælde af den ene Ægtefælles Død, betragtes den ene Halvdel af Boet som den overlevende Ægtefælles personlige Ejendom (Boeslod), den anden Halvdel deles mellem den afdødes Arvinger, deriblandt den overlevende Ægtefælle, saafremt denne ikke ved Testamente er indsat som Universalarving. Er der intet Testamente og ingen Børn, arver den længstlevende en Trediedel af den afdøde Ægtefælles Boeslod, er der Børn, enten Fællesbørn eller Børn efter den afdøde (efter Manden kun Ægtebørn), deles dennes Boeslod i saa mange Parter, som der er Døtre og dobbelt saa mange, som der er Sønner, samt to Parter for den ef-

terlevende Ægtefælle, der faar disse to Parter, medens Resten saa deles lige mellem Børnene uden Hensyn til Kønnet. Ægtefællen skal arve en Broderlod, der regnes efter den Tid, da Broder tog dobbelt Arv mod Søster, Ægtefælless Arv maa dog ikke overstige en Fjerdedel af den afdødes Boeslod. Er der Særeje, deles den afdøde Ægtefælles Særformue paa samme Maade som Boesloden.

Med Hensyn til Arven er Mand og Hustru ligestillede, men med Hensyn til naar Arven skal udbetales, er de meget ulige stillede. En Mand har altid Ret til at sidde i uskiftet Bo med sine egne Børn, saalænge han forbliver ugift, en Hustru har kun denne Ret, hvis Manden har efterladt en skriftlig i testamentarisk Form affattet Erklæring herom. Har Manden ikke det, kan Øvrigheden give hende denne Tilladelse, men kun saalænge Børnene er umyndige, saa snart de er myndige, udkræves deres Samtykke.

For et Par Aar siden var et Forslag fremme i Rigsdagen om at give Hu-

Danske den glædelige Overraskelse at faa en Velkomsthilsen paa vort eget Sprog af en ung Czecker, der talte udmærket Dansk og med stor Elskværdighed stillede sig til de nordiske Delegeredes Disposition. Jeg véd ikke, om Dronning Dagmar og Tycho Brahe har knyttet et særligt Baand mellem Danmark og Bøhmen? Eller var det deres nationale Farver — den røde og hvide Sløjfe, vi bar —? Maaske var det blot Czekernes naturlige og vindende Væsen, der gjorde den smukke By saa hjemlig og uforglemmelig for os.

Kommunalraadet, der var Medindbyder, havde stillet Sporvogne til vor Raadighed under hele Opholdet, og dets officielle Modtagelse i Raadhusets herlige Forsamlingssal gav os straks et højtideligt Indtryk, der forhøjedes ved det kunstnerisk udførte Billedværk om Byen Prag, som enhver af os modtog ved Bortgangen.

Ved det store Møde om Aftenen var ikke mindre end 14 Nationer repræsenterede ved udmærkede Talere

— Danmark paa bedste Maade af Fru Elna Munch —, men Hovedbegivenheden var det Foredrag, der med ejendommelig bunden Hefthighed og i en indtrængende, næsten truende Tone holdtes af Forfatterinden Fru Viková-Kunětická, det nyvalgte Medlem af den bøhmiske Landdag. Da hun talte Czekisk, forstod vi jo intet af det lange Foredrag, men de bestandige Bifalds-udbrud fra den mægtige, tætfyldte Sal vidnede om, at hun formaaede at rive sine Landsmænd med. En fransk Oversættelse, der senere blev uddelt, oplyste os om, at Emnet: »Kvinderne og de smaa Nationer« var en glødende Opfordring til Tilhørerne om at støtte disse Nationers Selvstændighedskamp, hvad der ikke var ganske paa sin Plads overfor en Forsamling, der netop arbejder for en Sammenslutning af Kvinderne hele Verden over uden Hensyn til nationale, religiøse eller politiske Anskuelser, og som heldigvis Gang paa Gang har faaet Bevis paa, at det kan lykkes. Formanden, Frk. Tumova,